

Lời thề năm xưa

Hồi mới về ở thành phố này, tôi hay đi party ở nhà các người quen. Cũng đã lâu lắm rồi, dạo đó bắt đầu có phong trào văn nghệ hát hồng tào tử. Chưa có karaoke, nên tổ chức văn nghệ ở nhà phải thuê ban nhạc. Lúc đó chưa có keyboard tối tân như bây giờ, hiện nay chỉ cần một người chơi kiểu one-man's band, nếu điệu nghệ có thể hay như cả một ban nhạc hòa tấu. Ban nhạc tào tử ngày xưa thường chỉ có một tay lead guitar, một tay đệm, một người giữ base rồi một tay trống. Nhạc đánh một đàn, người hát một nẻo, nhưng ai cũng mặc kệ, miễn vui là được rồi!

Lần đó, người tổ chức muốn một ban nhạc quá tẹt, chắc mới bắt đầu ra quân. Tôi lại gần xem ban nhạc chơi ra sao. Thấy tay lead đang hò hét mấy tên đàn em:

"Mày bấm sai rồi, nhích xuống một chút, một chút nữa. OK! Bây giờ mới đúng là gamme La. Giữ nguyên nó nghe mấy!"

Rồi thấy hẳn hò tay đánh trống:

"Đánh điệu Boléro, chậm chậm một chút"

Tay trống hỏi:

"Cái gì? Bô lê rô chơi làm sao mày!"

Tay lead:

"Đồ ngu! Mày đánh kiểu Bô Lê Rô chứ làm sao! Chát...Chùm

Chùm...Chát..Chùm! Nhớ chưa!"

Tay trống cười:

"Rồi! Nhớ rồi! Mày nói Bô Lê Rô tao mới biết, cái gì mà Boléro ai biết đâu!"

Tay lead phán:

"Chị Liên hát Chiêng tình goa thiêng lý, không biết tông nào, La minúa hay La madúa, đánh đại đi, không trúng sửa sau nghe chúng mày! Chị Liên sửa soạn đi! Ban nhạc dzô nghe!"

Thế là ban nhạc nhào dzô đánh tú tung. Tôi nghe chán quá, định bỏ đi. Bỗng nghe tiếng nói sau lưng:

"Chơi thế này mà cũng lập ban nhạc!"

Quay lại, tôi nhận ra ngay một người bạn học cùng lớp ngày xưa. Đã mấy chục năm không gặp, nhưng nghe tiếng cười tôi biết ngay là bạn cũ. Anh học cùng lớp nhưng hơn tôi đến 4 hay 5 tuổi. Thời đi học, anh bạn đã là tay chơi. Những năm đó có phong trào nhạc trẻ, anh bạn đã lập ra ban nhạc lấy tên là Black Caps, một trong những ban nhạc trẻ đầu tiên của Sài Gòn. Tôi vốn thán phục anh bạn vì học giỏi, lúc nào cũng đầu lớp, lại chơi đàn giỏi.

Hồi đó chúng tôi học trường thầy dòng. Mấy ông frères lắm tiền có khu trang trại nghỉ mát ở Thị Nghè, sát bờ sông. Chúng tôi lâu lâu cả lớp được đi picnic ở khu này, thích vô cùng. Được tắm sông, chơi nhiều trò chơi thú vị. Buổi chiều cả lớp ra ngồi hóng mát ở một căn chòi ngay trên sông, gió mát lồng lộng. Anh bạn mang theo

cây đàn guitar, ôm đàn hát cho cả lớp nghe. Anh hát hay, hát những bản nhạc Pháp như Aline, Histoire d'un amour. Rồi hát sang nhạc Việt "Tôi đi giữa hoàng hôn" của Văn Phụng. Cả lớp vừa nằm vừa ngồi nghe bạn mình hát, thích thú, khoan khoái, thấy đời sống thần tiên thật!

Rồi bỗng dừng hai năm cuối trước khi lên Đại Học, anh bạn bỏ hẳn chuyện văn nghệ, đàn địch. Anh chăm chú học hành, theo ngành luật, ra luật sư. Tôi không gặp lại anh từ những năm hồi còn học Đại Học, cho đến ngày hôm nay, trên đất Mỹ, ở thành phố này, mới gặp được người bạn xưa cũ. Hỏi thăm nhau đủ mọi chuyện, sau cùng tôi hỏi anh sao lại bỏ chuyện chơi nhạc. Anh trả lời:

" Bao nhiêu năm rồi moa không kể cho ai. Nhưng hôm nay mình gặp lại nhau để moa cho toa biết mọi chuyện. Toa nhớ hồi lớp mình đi chơi ở Thị Nghè về, thằng Sơn đòi theo moa học đàn, chơi ban nhạc."

Tôi ngắt lời anh bạn:

"Sơn nào? Cả lớp mình chỉ có một thằng tên Sơn. Nó bị đau màng óc chết. Cả lớp đi đưa đám nó mà!"

Anh bạn lắc đầu:

"Các toa không biết, nhà nó dấu kín. Sơn nó tự tử chết! Để moa kể nốt! Sơn đi chơi với ban nhạc của moa. Nó mê con ca sĩ của ban nhạc. Mê như chưa bao giờ có ai mê như vậy. Con này ngang

Lời thề năm xưa

ngược. Không thích gì thằng Sơn, nhưng để nó tưởng bở, theo để hầu hạ, sai bảo. Rồi đến khi nó có kếp mới, đá thằng Sơn tàn nhẫn! Sơn bỏ ăn bỏ học. Rồi nó bị depressed nặng, tự tử chết!

Ngày moa đi đưa đám, lúc hạ huyết moa thề với vong hồn nó. Là moa sẽ bỏ chơi đàn, không bao giờ sờ đến cây đàn guitar nữa!"

Anh bạn ngậm ngùi nói tiếp:

"Toa biết không? Cuộc đời có những chuyện không bao giờ ngờ được. Giả sử lần mình đi chơi Thị Nghè năm đó, thằng Sơn không đi. Hay moa không mang cây đàn đi để chơi cho các bạn trong lớp nghe. Hay Sơn nó năn nỉ mà moa không dạy nó đàn, cho nó đi theo ban nhạc. Để nó không bị mê muội, rồi tự tử chết chỉ vì thất tình. Moa suốt đời ân hận vì chuyện thằng Sơn. Không bao giờ quên được. Nên bao nhiêu lần thèm chơi đàn mà dưng đến cây guitar lại nhớ đến nó và lời thề năm xưa. Rồi bỏ cây đàn xuống! Hôm nay cũng vậy! Thấy bọn ban nhạc chơi dở quá, muốn lên chơi giúp chúng nó để party khỏi bế. Mà cũng phải thôi! Cuộc đời như thế đó toa ơi! Cũng chẳng làm thế nào khác hơn được toa à!"